

De drukte en roezemoes op straat, het fluiten, zingen, dartelen van de kinderen beneden, wekten in zijn prikkelbaar gemoed ergernis op ergernis, en de inspanning om daaraan niet al te veel toe te geven, matte hem af. Hij snakke naar rust. Bovendien, het pensionhouden bracht „te weinig op om te leven, en te veel om te sterven”. Mevrouw Monk zag zich in gedachte al failliet gaan. Ze werd nerveuser en moest telkens van oververmoeidheid het bed houden. Weer hersteld vond ze het werk opgestapeld en zwoegde dan maar voort, tot een duizeling haar overviel en ze weer brommerig-verdrietig ging liggen. De gezellige theeuurtjes waren haar eenige afwisseling, de lichtpunten van den dag.

Maar toen kwam er een gewichtige brief van twee zusters, die in Gelderland woonden, zwakke mensen, die niet langer hun eigen huishouden wilden besturen, en die nu een voorstel deden om samen te gaan wonen. Zij lag weer te bed toen de brief kwam, en begon te schreien op het idee, dat ze de familiekring en de kleinkinderen zou moeten verlaten. Maar haar man vond het dadelijk „de weg”. De geldkwestie zou op bevredigende wijze opgelost worden en zij zouden het beiden rustiger hebben; twee meiden zouden er komen.

Matthijs werd binnengeropen, de zaak werd hem verteld en zijn moeder vroeg met zenuwachtig slikkende stem, hoe hij 't zou vinden.

„Goed”, zei hij, dadelijk aangetrokken door het nieuwe, de vreemde omgeving, waar niet alles zulk een saaiheid zou uitgopen, vlak in zijn gezicht, zooals hier. Aan de huizen, de straten, de mensen in de stad, aan al de dingen was iets blijven hangen van de verveling waarmee hij ze zoo vaak had aangezien. Zijn sentimenteele fantasieën, zijn mooie emoties waren tegen de kille gevels opgedwarreld als lieve veertjes en neergekomen in het vuil van de straat. Hij was bang voor de oogen der mensen, die hem alle dagen tegenkwamen. En de huiselijke

gezelligheid hier offerde hij graag op voor het genot van ginds niemand en niets te kennen. Het schoot hem ook te binnen, dat hij na de vakantie toch naar Twente ging; die gedachte op zichzelf bracht hem even uit zijn humeur, maar deed hem in 't verband er nog minder aan hechten of zijn ouders in de stad bleven. — Toen, terwijl Thijs er knorrig aan dacht, dat hij daar op dat fabriekskantoor zou moeten optreden en zich aanpakken, vroeg zijn moeder nog eens of hij 't heusch niet naar vond. — 't Was half donker in de kamer. Thijs kon haar gezicht, dat altijd zoo duidelijk alle aandoeningen verried, niet onderscheiden. Maar haar stem had een gespannen klank, tusschen hopen en vreezen. Hij zocht met zijn mond haar wang en kuste haar.

„Nee, heusch niet, hoor”, zei hij zoetsappig, niet anders denkend, of dit was het eenige punt waarover zijn moeder zich nog bezorgd maakte. Toen zij daarna nog zuchtte kwam het in hem op, dat zijzelf misschien een uitgesproken meening in de zaak zou hebben. Hij liet haar stem zooals die zoojuist geklonken had, nog eens in zijn oor terugkomen en zei toen aarzelend:

„Als u 't zelf tenminste niet naar vind”.

„Ach, ik weet 't heusch niet”, klaagde zij, „'t is hier zoo gezellig . . . en die lekkere kinderen. . . . Waarom zullen we 't doen?”

Maar een paar dagen later ging zij op reis om nog eens met de tantes te praten en een huis te zoeken.

Thijs haalde haar van het station, toen ze terug kwam. Ze was blijkbaar vol goeden moed en begon dadelijk opgeruimd te vertellen, dat ze zulk een lief huis gezien had.

„'t Was nog gemeubeld, zie je”, legde zij uit, „keurig en keurig. Dat scheelt zoo . . . of dat 't zoo akelig kaal ziet!”; haar stem was sterk gemoduleerd, op het woord „kaal” legde zij een verachtende klem. Ze had verscheidene andere huizen bekeken, die aardiger en comfortabeler waren, maar leeg stonden, waarin ze zich eenzaam en